

BETONKERTÉSZ

A talált kertet betoltam két tűzfal közé.
Macskás vénlányok figyelik fentről,
miért nem érik be itt a szőlő –
falhoz szögeztem, keskeny U szögekkel.

Meztelen lények legelik le a zsályám,
lőrést rágnak az ibolyák levelén,
földre húzzák a csicsóka szárát –
szórakoztat az apró lények vergődése.

Hurkot vetek a házi macskáknak,
vadszőlőt, ostorfa vesszőt,
pénteken újra kivágom az ecetfát –
gyökeret nyomozok a törmelékes fölben.

És kaspót kerítek a nagyobb fák alá,
körbeírom a földre hullt napfoltokat;
míg várom türelmetlenül, hogy –
a vadszeder újra kitörjön a téglá alól.

JUHÁSZ GYULA UTCA 15

A sarokban érintetlen kartondobozok.
Bekötött szájú nejlonzsák, könyvek az ágyak alatt.

Idén már többször is megjött a nyár. Mint a napon
hagyott teasütemény, az évszakok rendje morzsalékosra hullott.

Nem tudom megszokni a szagokat, mondtad,
én meg arra gondoltam, hogy tegnap még egy idegen férfi
szart a vécénkbe, és nagyon sajnálta magát.

Szőrszála fennakadt a lefolyó műanyag szűrőjén.

Most válik véglegessé mindaz, amit letettünk valahová,
fáradtan és érdektelenül. Kilincshez koccan a könyék;
a test saját képére gyúrja a körbejárható tereket.

Nem tudod eltüntetni a nyomokat, mondtad,
én meg eldöntöttem, hogy ellenállok az évszakos változásnak.

Most lesz végleges minden, akár egy hosszú kapcsolat istállószaga.